

Tal hållet vid brevbärarmanifestationen den 26 maj i Stockholm

(Låt mig börja med att presentera mig. Jag är sorterare på Årsta postterminal och sekreterare i fackklubben där. Jag är nu inne på mitt 45:e år i Posten och drygt 40 år som fackföreningsman. Jag vill betona detta mot bakgrund av innehållet i mitt tal!)

Vi som kommer från brevterminalerna i Stockholm, Årsta och Tomtebodas, stöder helhjärtat den manifestation som brevbärarna har tagit initiativet till. Dels av det självklara skälet att vi är kamrater och organiserade fackföreningsmedlemmar och då stöder man varandra. Men också därför att även vi drabbas av den politik som postledningen och de som har tillsatt dem utsätter oss för.

Jag ska nämna två exempel från vår del av Posten.

I en tid när brevvolymerna går ner har ledningen satsat på två stora skrytprojekt genom att bygga nya terminaler i Hallsberg utanför Örebro och Rosersberg norr om Stockholm. Vi som drabbas av de här projekten har begärt att få se kalkylerna för dem, men förvägrats detta. Vi ifrågasätter nämligen de vinster man säger sig göra både vad gäller ekonomi-, miljö- och logistik. **Det enda, som vi med säkerhet vet, är att konsekvenserna för personalen kommer att bli kännbara.** Många kamrater kommer att göras arbetslösa i Stockholm, Uppsala, Norrköping, Västerås och Karlstad och de som får stanna kvar får finna sig i att än en gång rivas upp ur arbetsgemenskapen och skyfflas runt som boskap mellan olika terminaler. Man har också angett en mycket obehaglig ton genom att i inledningen av den här omstruktureringen förnedra våra kamrater på Tomtebodaterminalen genom att frångå tidigare praxis vid omflyttningar, svika givna löften och uppträda som brännvinsadvokater när ingångna avtal ska omsättas i praktisk handling.

För det andra så drabbas vi naturligtvis – jag måste tyvärr använda ordet naturligtvis! – också av de sedvanliga sk budgetmässiga årliga nerdragningar som sätter produktionen i fara och lappas ihop med hårdare arbetsförhållanden för oss i personalen och ett allmänt småfifflande på det sätt som brevbärarna beskriver från sin vardag.

Demonstranter, mötesdeltagare!

Det är snart 20 år sedan omregleringen inleddes för Postens del. Man brukar ju tala om **av**regleringar, men det är egentligen ett felaktigt ord. Man har ju inte tagit bort reglerna utan bara skrivit om dem. Och lagt till en massa nya regler – och den som inte tror mig kan ju roa sig med att läsa igenom den svenska postlagstiftningen och framför allt EU:s postdirektiv och alla andra lagar och direktiv och beslut och domstolsdomar etc, etc, som numera reglerar postverksamheten i Sverige och Europa.

När dåvarande Affärsverket Posten bolagiserades i början av 90-talet och det förnuftiga brevmonopolet reglerades bort så gjordes det av framför allt två skäl. För det första skulle de stora kunderna ges lägre avgifter och för det andra privata kapitalägare ges möjlighet att berika sig även på postverksamheten.

Kalaset har betalats av oss som gör jobbet och av den stora massan av mindre privat- och företagskunder. Vi har fått sämre anställningsvillkor och de har fått ett dyrare porto och får finna sig i en sämre service. Den svenska Postens kvalitet ligger ännu på en hög nivå – i alla fall om vi håller oss till det som mäts och om vi bortser från småfifflet. Men det sker på bekostnad av en alltmer sliten och missnöjd personal. Det visar sig inte bara genom att vi samlas här idag, utan också i företagets

egna mätningar av personalens trivsel.

Demonstranter, mötesdeltagare!

Vi är ju egentligen väldigt många, det är ju vi som är de 99 procenten!

Men de som styr det här landet och länderna runt ikring oss, ja hela världen, har idag en nästintill total kontroll. De inte bara äger kapitalen, de har också ett grepp om hela propagandaapparaten – och de allra flesta politiker är deras folk. De är fast beslutna att fortsätta omregleringspolitiken, låt oss inte ha några illusioner om den saken. Vi har bara sett början än!

De har placerat **sitt** folk i ledningen för **vårt** företag, det företag som vi anser borde vara och drivas som en statlig institution med ansvar för samhällsservicen inom brev- och paketområdet och inte som en källa för riskkapitalister och andra kapitalägare att berika sig på. Vi har nu begåvats med börsfärdiga chefer som är konsulter från Mc Kinsey, *Chief Investor relations* och annat löst folk med 10-miljonerslöner. De jobbar nu för att på olika sätt lämna över det som är av intresse till privata kapitalägare, även om vi idag inte vet exakt HUR det kommer att gå till.

Det är **deras** uppdrag.

Vårt uppdrag är att slå vakt om Posten som ett serviceföretag i allmänhetens tjänst – med justa arbetsvillkor för oss som gör jobbet. **Vi** har våra fackföreningar, och de ska vi vara rädda om. Samtidigt måste vi även här vara tydliga med att vi vill ha folk i toppen som ser saken på samma sätt och som slutar upp med att vurma för EU och den fortsatta omreglering som EU står för. Inga fler Vanja tack, som gråter när det svenska folket röstar emot EMU!

Vi har tyvärr få politiker som stöder oss. Den eller de som deltar här idag är undantagen som bekräftar regeln. De andra är nästan alla för en fortsatt omreglering till kapitalägarnas fördel inom alla områden där det går att krama ur litet profit. Vad det gäller den sittande regeringen så är det väl knappast någon här som har några illusioner, de hjälper ju bara sin kompisar. Många sätter nu istället sitt hopp till en man vid namn Stefan Löfvén. Gott! Men låt oss då säga till honom att nu får det vara ett slut på den här f-de omregleringspolitiken, och du ska hjälpa oss med det!

Demonstranter, mötesdeltagare!

Vi är ju faktiskt 99 procent och de andra bara 1 procent!

Låt mig därför avsluta med att citera *New York Metro Area Postal Union*, som organiserar terminalarbetarna i New York.

När de i november i fjol uttalade sitt stöd för Occupy Wall Street-rörelsen och fördömde myndigheternas hårda tag mot demonstranterna sade de så här:

“Occupy Wall Street går i spetsen för den folkliga rörelse som kräver rättvisa och utkräver ansvar, det är mer än en fysisk plats, det är en idé som inte kan stoppas”.

Låt därför vår demonstration, och de krav vi ställer i den, växa till en idé som inte kan stoppas!

Jan Åhman